

LA BICICLETA
NEGRA

LES 40 CARES DE LA QUARANTAMAULA

Víctor Labrado

Il·lustracions de Laura Díez

TÀNDEM

o aniràs a escola. No es pot anar pel carrer. Ni es pot anar a casa dels amics.

Pel carrer, només es pot eixir a passejar un gos, qui en té. Hem d'estar tots tancats dins de casa. Es pot anar a comprar menjar al supermercat, això sí. Pel carrer les persones només poden anar en cotxe, o a peu, si van a fer la compra o a treballar. I prou.

Això deia la mare. Veia que l'havia escoltat molt atent, que em venia molt de nou i no m'ho acabava de creure:

–I dius que no faran escola? De veritat que no en faran?

–Diu que sí, que fer-ne en faran, però les explicacions, les activitats i tot serà per internet. Els mestres faran classes per la pantalla i les seguireu des de casa, davant l'ordinador.

Després de pensar-s'ho i pensar-s'ho, de sobte, va ser una idea com un llamp:

–I si hem d'estar tancats dins de casa, per què no ens n'anem al poble? Tu podries treballar en la sala de la clara-boia, que t'agrada tant.

(Això de la clara-boia ja ho explicaré després.)

La mare no sabia què respondre. Va fer una cara de dir «I per què no?»:

–No està mal pensat. Els ho diem als iaïos, si se'n venen?

–Sí, va. Si els ho dius, a ells els agradarà la idea.

La mare va allargar la mà per a agafar el telèfon que tenia davant, damunt la tauleta baixa. Però encara no estava ben convençuda, va dubtar amb el telèfon enlaire. No s'hi acabava de decidir, fins que va fer un gest com d'espolsar-se els dubtes i va marcar el número:

–Mama –va dir, perquè la iaia és la mare de la mare–, ha sigut pensat i fet. És idea de Marc. Que diu que al poble estariem millor, ara que no podem eixir de casa...

I es veu que la iaia va començar a respondre-li, perquè la mare escoltava i no deïa res. La mare a penes podia ficar cullerada:

–Però allí al poble tindrem més llibertat...

...

–Però si en només quatre dies entra la primavera...

...

–Allí també tens de tot. No cal que...

...

–El meu cotxe és prou gran...

...

Es veu que la mare no podia acabar de dir el que volia. I després de callar i escoltar una bona estona, es va retirar el telèfon de l'orella, va tocar el botó de tancar-lo i va dir:

–Que no volen.

–I per què?

–Diu que al poble fa massa fred, que moltes coses allí les vols comprar i no pots, que ací a Alacant hi ha de tot... Que a l'estiu bé, però que ara no.

I va ser quan vaig prendre la decisió. Em vaig alçar d'un bot i li vaig dir:

–Si ells no volen, ens n'anem tu i jo.

...

–Els dos a soles, tu i jo, sí. Que què passa? Tu i jo som prou. No necessitem a ningú. Si volen vindre, millor, però si no volen... Mira, i si ells no venen, pugem per la carretera vella.

I havia de ser ja, sense encantar-se, que l'endemà havíem d'estar ja tots tancats dins de casa. O si no, la policia podia parar-nos i fer-nos fer la mitja volta i tornar-nos-en cap a casa. I posar-nos una multa i tot. Diu que de molts diners. Vaig fer la maleta en quatre grapats i vaig omplir la motxilla amb tots els llibres d'escola.

En un parell d'hores, ja pujàvem cap al poble la mare i jo, fent voltes i revoltes per la carretera vella.

–Mare, quan arribem dalt de tot, pararem a mirar la mar. Veritat, mare?

No hi passava ningú. Teníem tot el paisatge per a nosaltres sols.

Allà al capdamunt, on s'acaba la pujada i comença el pla, vam eixir del cotxe i vam estar una estona mirant a totes bandes. Es veia la terra acabar-se en la mar i la mar s'acabava en el cel i el cel ho envoltava tot, per davant i darrere nostre.

De persones, no se'n veia cap. Sabies que vivien dins les cases, i anaven dins els cotxes i els camions que seguien les carreteres. Tan menuts que semblaven de joguet. El mal és que feia un vent fortíssim, que no deixava ni parlar. Vam haver de tornar al cotxe abans del que hauríem volgut.

–Quan van fer les escoles noves –va començar a contar la mare abans de rodar la clau–, les van fer dalt de tot, al capdamunt del poble, i els dies que feia tant de vent com en fa ara, era un patiment. No podies anar de cara a l'aire. Hi havia un xiquet que era molt primet, molt primet. Encara com, l'acompanyava un germà més gran que tenia. Quan es veia malament, el menut feia: «Tete, que m'envolaré, que m'envolaré». I era veritat, saps?: els peus se li alçaven i anava de puntelletes. Sort que el germà gran pesava més, que li descarregava la mà al muscle i li feia tornar els peus a terra.

La mare va engegar el motor i vam moure.

Allí començaven els arbres. Hi havia una estesa de boscos i alguns bancals, entremig. Era el camí de sempre, que tan bé sabíem. La mare també estava contenta, de tornar al poble. Jo li ho notava.

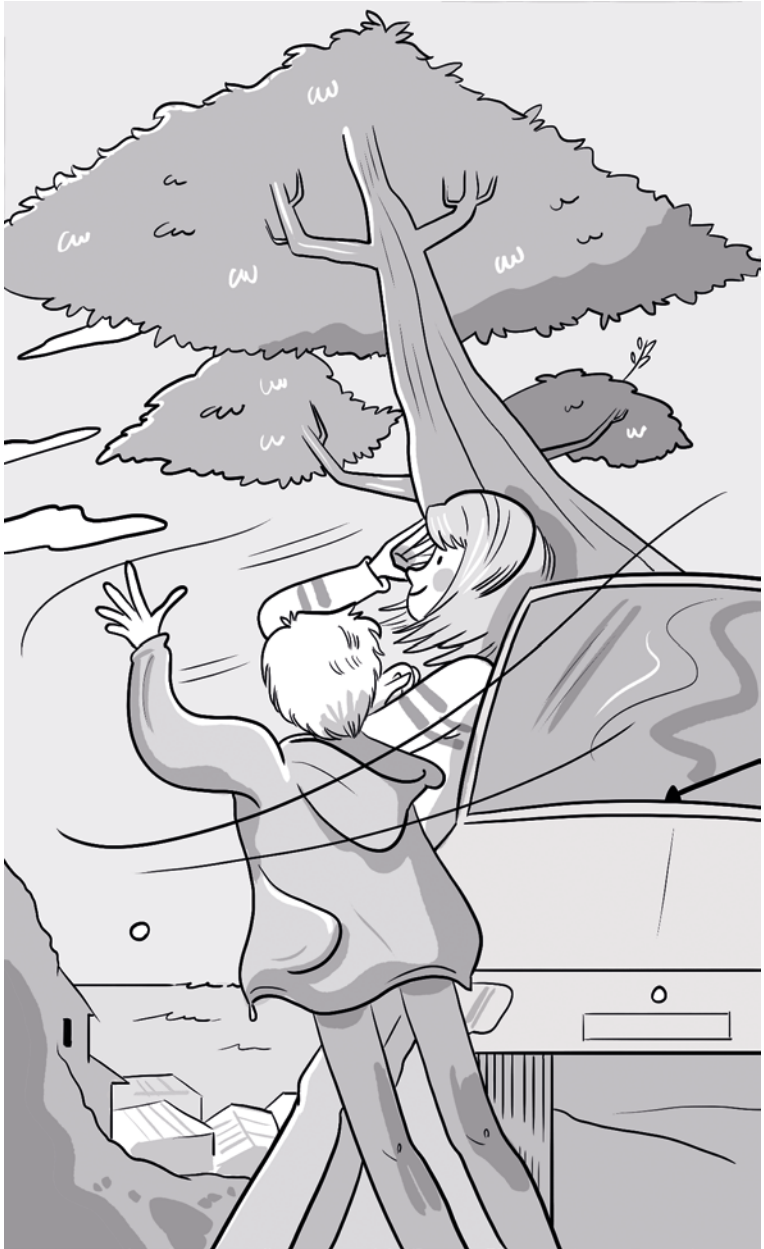
–Mare, per què la iaia té tan avorrida la carretera vella, que no hi vol vindre mai?

–Perquè diu que és molt perillosa, i és veritat que no és gens ampla, i fa massa revoltes. Diu que és una carretera massa difícil per al iaio. Però no és cert. Ell encara condueix molt bé. I també és veritat que la pobra dona es mareja, i no s'ho passa gens bé.

Però la mare i jo no ens maregem.

En barca no sé si em marejaria. No he anat mai per la mar.

Quan vam arribar al poble, el vent ja no era ni la meitat de fort que allà on havíem parat a la primera muntanya, per a mirar la mar. La mare i jo, estant al costat l'un de l'altre, no ens enteníem a parlar; el vent, allò que dius: ens furtava

les paraules de la boca i les feia anar molt lluny de nosaltres, surant enmig de l'aire. Com volaria un paper, però invisible. Potser algun ocell, anant tot distret com van ells per dalt dels núvols, se'n va trobar alguna, de les nostres paraules, que si li va passar a la vora de l'orella li devia pegar un bon bolet: no podia entendre d'on li venia. Ni qui l'havia dita.

Llevat que fora un falcó, o una àguila o un astor. Diu que tenen un ull que ho veuen tot com un satèl·lit dels americans, i no se'n perden ni una de tot el que passa en el món de baix...

Quan vam pujar les maletes a casa, li vaig dir a la mare:

–Veges si encara està oberta la carnisseria i pots comprar llonganisses.

–Ara?

–Sí, per a esmorzar demà matí. Afanya't.